

Sags første Behandling. Der har ikke reist sig nogen Stemme til Forsvar for den eller for dens Tilbehørlighed, og Udvalget vil saaledes forhaabentligt kunne vente ubetinget Tiltrædelse, naar det er slaaet ind paa en Vej, der sigter til en fuldstændig Omordning i saa Henseende. Jeg behøver neppe at gaae ind paa nogen videre Kritik af det Bestaaende. Det er meget ofte, at Anstuelserne om Udfælgeligheden af en anden Ordning af et vist Forhold ubelukkende ere begrundede i, at man anseer en saadan Omordning for bedre, naagtet selve Forholdet er usorandret; her er derimod Anstuelserne om en Omordnings Nødvendighed væsentligt begrundet i, at selve Forholdene have forandret sig. Da den Befordringsmaade, som indtil nu har fundet Sted, blev fastsat, vare Forholdene ganske forskjellige fra nu. Da havde man neppe farbare Veie; man havde ikke de mange Communicationsmidler, som Nutiden frembyder; man kjendte dengang ikke Jernbaner eller Dampskibe, man kjendte neppe offentlige Befordringer, der overhovedet kunde benyttes af Personer, og man kjendte i alt Fald paa ingen Maade saadanne, der kunde benyttes til Befordring af de Personer, hvorom der her er Tale. Nu ere Forholdene ganske anderledes. Vi have nu Communicationsmidler i rigelig Mængde, der med Nødvendighed maae medføre en Forandring i de Bestemmelser, der knytte sig til den forlængst bestaaende Tilstand. Nu vil Forsendelsen mellem fjerne Steder kunne skee med ringe Bekostning og i Løbet af eet Døgn der, hvor man forhen brugte Uger. Det vilde derfor vistnok være urimeligt at beholde en Befordringsmaade, der medfører saa mange Ulemper, som den nu bestaaende maa erkjendes at medføre, Ulemper, der ramme alle Partier og navnlig saavel den, der skal befordres, som den, der hjemsender. Hvad enten det er Fattige, Væltære, Løsgængere eller Straffede, er det i sin Orden, at man ikke paasører dem usornødvendige Ulemper, men dette kan kun undgaaes ved at forlade den hidtidige Forsendelsesmaade. Ulemperne ved denne ramme ogsaa dem, der skulle udrede Bekostningerne ved den, Communerne. Den ældre Forsendelsesmaade vil, rigtigt betragtet, ustridigt

medføre større Udgifter end dem, der i de fleste Tilfælde ville være forbundne med den, der nu er bragt i Forslag. Ulemperne ved den hidtilværende Forsendelsesmaade ramme dernæst i en væsentlig Grad dem, der præstere Befordringsmidlerne. De faae ganske vist Betaling derfor, men det er altfor bekjendt, at denne aldrig kan opveie den Ulempe, som det er at skulle ofte paa Aarets bedste Tid med sin Befordring kaldes een Dag bort fra sit Arbejde. Dette kan for dem, for hvem det indtræffer, ofte være uerstatteligt. Jeg behøver saaledes neppe videre at udvikle det fuldkomment Hjemlede i al forlade den tidligere Befordringsmaade og gaae over til en ny, saaledes som det er foreslaaet i det af Udvalget forelagte Udkast. Det er vel muligt, at der vil kunne reises Betænkkeligheder med Hensyn til Udførelsen, og at man ved Overgangen til en saadan ny Ordning vil kunne støde paa nogle Ulemper, saalænge man ikke er bleven vænnet til at benytte den, men der er ingen Tvivl om, at disse Ulemper let vilde kunne overvindes, hvad der allerede har vist sig der, hvor Selvwirksomheden har sat sig i Bevægelse, idet man jo som bekjendt mange Steder har vidst at undgaae Benyttelsen af den ældre Forsendelsesmaade og Ulemperne ved den. Idet jeg dernæst gaaer over til det andet Hovedpunkt, Spørgsmaalet om, hvem der skal betale Hjemsendelsesudgifterne, troer jeg ogsaa at turde haabe, at man vil være enig med Udvalget i den Grundtanke, at man skal søge at henføre Udgifterne ved Hjemsendelsen til det Sted, hvor disse Udgifter egentligt maae siges at høre hjemme. De have, som det er bemærket i Udvalgets Betænkning, ikke hidtil været henførte til noget saadant Sted, men det har ikke været begrundet i, at man har villet henføre dem til noget andet Sted, men det har kun været en Følge af Hjemsendelsesmaaden, idet man i Livets Løb ikke har kunnet adskille deres Afholdelse fra denne. Derved ere Udgifterne imidlertid bleve overførte paa Communer og Amter, som ofte aldeles ikke havde Noget med den Sag eller med den Person at gjøre, som har forboldt Forsendelsesudgifterne. Det maa vistnok erkjendes for rigtigt, at man, naar de kunne henføres til det